

*Kamenitzky
Antal*

ÁRNYAK
KÖNTÖSÉBEN

99 VERS

*Kamenitzky
Antal*

ÁRNYAK
KÖNTÖSÉBEN

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban lévő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și se pedepsește conform legilor în vigoare.

A kötet szerkesztője: Kamenitzky Antal
Lektorálás és korrekció: B. Osvát Ágnes

A kötetet Burján-Gál Emil, Finta Edit, Juhos László, Sárpátki Tekla és Zsigmond Márton grafikái díszítik. A borítólap Pusztai Péter munkája.

Megrendelhető:

Tel./fax: (+4)0265/212336

Mobil: (+4)074/8115577

E-mail: hoppakiado@yahoo.com

www.hoppa.kiado.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Kamenitzky Antal

Árnyak köntösében

Sângeorgiu de Mureș: Editura Hoppál, 2007 ©

ISBN: 978 - 973 - 151 - 039 - 2

I. MONDJ EL EGY IMÁT

Kapája voltam

Egykor az Úr földjét művelte.
Én görcsös voltam, új, kemény,
de simább lesz használat közben
a nyél, mit tart erős tenyér.

Mikor az Úr földjét művelte
kedvelt kapája voltam én.
Keményen mindig engem markolt,
meglátszik még a tenyerén.

Csorbult vasamra rozsdát rajzol
a tétlen évszak s útra kél.

A felgyült ócskavas-halomból
az égnek áll egy kapanyél.

Az 1970-es évek elejéről.

A hegy

Magasra gyűrték, óriási lett.
Máglyát gyújtottak rá a kráterek.
Tündérkéz-fonta koronát viselt.
Mint én, olyan, mert bennem él e hegy.

A vállán szíjas fenyvesek hada:
fegyverre termett, védő hadsereg.
Az ormán köddé vált a vár fala,
mit építettek gyarló emberek.

Az oltárkö fehéren, épen áll,
fensége van csak, dísze semmi sem,
felette felhők vércselelke száll,

s a villám rajta végleg megpihen.
Várakoztat, Őreá vár minden,
hosszú tél jön s nincsen itt az Isten.

2003. szept. 15.

Lemondás Rólad

A gyermekkorból jön velem,
s úgy tűnik mégsem ismerem.

Hideg, mint kék árnyékú hó.
Hang hallgatássá halkuló.

Csak csend, mely mélyül, mint a kút.
Sziklában alvó alagút.

Acél, rozsdába öltözött.
Levélcsontváz avar között.

Évszak, mit elfújta rég a szél
vagy hold, mely éppen útra kél.

A fényét pénzen áruló,
ha nyárelő, ha őszutó.

Hasonlat nincs rá, nem lehet.
Vendég, ki végre elmehet.

Csak álom, hűvös reggelen.

Lemondás Rólad, Istenem.

2006. január 20.

Mondj el egy imát!

Nem test, mely fájón roskad este ágyba,
de fényben élő, könnyed és csodás
lélek, ha volnék álomkoronás,
mi arra tart, hová mindenki vágyna.

Nem elnyűtt ember, múltakon merengő,
inkább lennék villámló esti ég,
mely minden lángjában csonkig kiég
s ködökben nyugszik, mint az ázott erdő.

De nem lehet, a termő test hanyag,
hervasztja azt, mi vágyában virágzik,
míg korhadt, kérges almaág marad

s a hetyke széllel többé nem csatázik.
Ki Istent ismersz s nem csupán bírát,
mondj el helyettem, kérlek egy imát!

2006. január 27.

Gyöngéden illesd ...

Hazátlan felhők kéklő vándorútja
nagy ég, te messzi, parttalan,
a vágyainkat végtelenbe nyújtva
az Istent rejtse el, - hogyha van !

Fáslizd puhán azúr kötésbe, gyenge,
áttetsző testét meg ne sértse !
A szenvedés mindig hozzá esengne
s a gyilkos rákenné a vért.

Hadd fedje arcát éjszín felhő gyásza,
fülébe küldj patakzenét!
Kiváncsi, - hogyha lesné, - meg ne lássa !
Gyöngéden illesd reszkető fejét!

Szitok ne bántsa, sértés, gyászos átok,
kíméld, mert jó s gyámoltalan !
Nevében mondd, hogy: mindent megbocsátok !
Az Istent óvd az embertől - ha van !

2006. június 24.

Vásárolnék

Vennék csengő vázát, csacska verset,
hú borostyánkőbe néma percet.

Drága pénzen, málló múltat vennék,
melyben élne újból minden emlék.

Férfimunkát vásárolnék hozzá,
minden belső kincsem színre hozná.

Bátor békét, csendes emberséget.
Isten, hogyha megmaradni késztet,

hinnék benne, jó királyom volna,
lépcsején a térdem meghajolna.

Vennék bűnt, hogy oltárán megbánjam
és kegyelmét újból tisztán várjam.

Tán eltürem, hogy halálos ágyon
gyarló papja gyóntasson s megáldjon.

Vennék, hogy valóra váljon: álmot.

Életen túl vennék másvilágot.

2006. augusztus 28.

Elnyíló tavasz

Fehér csipkés a könnyű május-ág,
de elnyílt mindig mindenik tavasz,
s kifulladtak a tékozló tusák.

Az alsó lépcső már gyommal teli,
falánk a füzöld, zord hullámverés,
a félénk komlót falra kergeti.

Mint őscsigákból égetett meszek,
a fény a lélekfalról hámlik úgy,
s a fal tövében árnyékunk neszez ...

Agyaglábbon már itt a délután,
a szürkület nem lobbant új csodát,
csak hozzánk simul féltőn és sután.

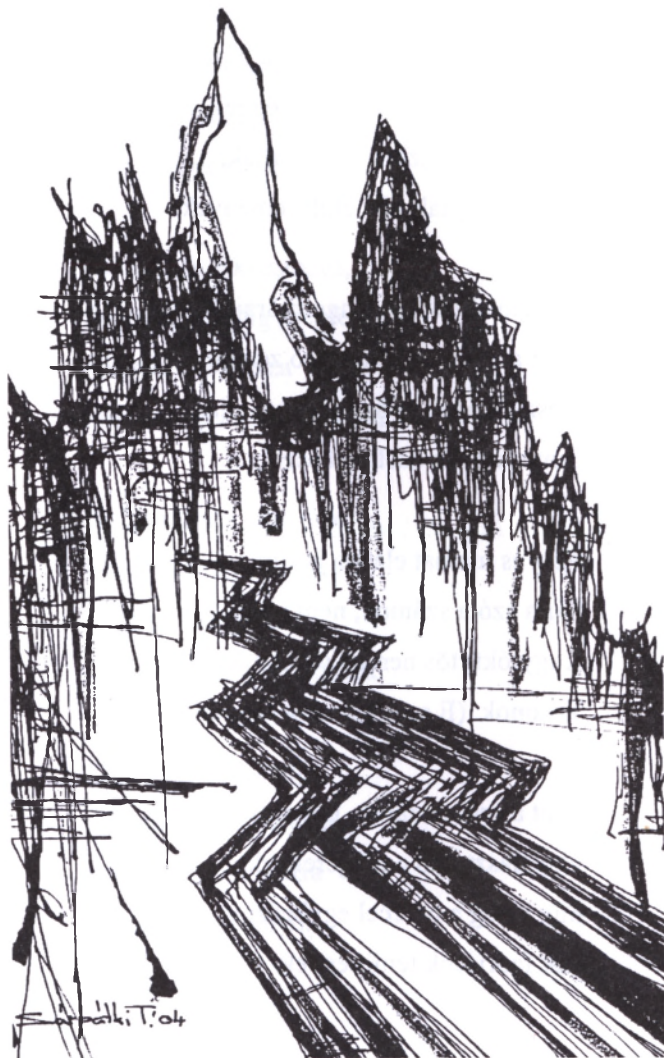
A kéklő estben Isten ott guggol
és száll felé az új reményfohász,
amelyben mindent percre alkuszol,

hogy mára adjon újra holnapot
s az elmenőn legyen mindig kabát,
mit istenolló műgonddal szabott.

2007. május 6.

II. VIHAROK VADASKERTJE

Esőben

Tiszta holdam durván sárba rúgták,
Ázott, ősz szakállá lóg az égnek.
Álmaim bő vízben elszapulták,
s szertefolytak vízbefúlt remények.

Kagylóhéjba zárt tengermorajlás,
mint a méhkas zümmögő zenéje,
mészkőházak gyöngyházíve alján,
ősnyelven az őselem beszélget.

Kátyús utamat elázva járom.
Sár a szó a számon, nem poézis.
Kagylókürtös herceg volt az álmom:
Tritonok. (E szót ma meg sem értik.)

Fent a szemhatáron, felbogyázott
vízvázasztóján a tengereknek,
míg az ég a bércel egybeázott,
vak faóriások ténferegnek.

Fenyők

Töprengőn egyre várnak,
átnézve törpe tönk felett:
földből felszálló árnyak,
fenyők, elvázott rengeteg.

Keresztjük sokszorozva,
fakarjuk mindig megfeszül.
Akármi ostorozza
lélekben egy sem menekül.

Holnap tűzön lobogtok
lebénult örök, vert fenyők
és füst a lobogótok,
máglyára csendesesen menők.

Levert a nyár rohamja,
de győztes ellenfél előtt
nem görbül rút alakra
a megroppant fenyő.

Csak én nem lettem szálas,
vitorlás árboc, őrfenyő,
kinek hamvából szállna
forró szikrájú őserő.

Nagy, sötét selymü zászló
röptében foszlik szerteszét.
Bennem kevés parázs volt,
s penészfoltos, dérverte rét.

1998. október

Karácsonyi történet

Elfásult élet. Nincs karácsonya.
Tengernyi emlék s gondok ostroma.
Öreg csont, kit már rég nem ünnepel
rokonság, szomszéd, kedves arc soha.

Vallásos ő, megért sok ünnepet,
imájában kisjézust emleget,
s Jézus napján, - karácsony ünnepén
rá egy pillantást senki sem vetett.

Igaz, nem párállt ünnepen ebéd.
Sokallja is tán, volt sok, ünnepét.
Három métert is meghaladt a fa,
amelyen annyi gyertyaszál mesélt.

Magánya nő, s ő benne úgy pihen,
akár a csúcs fáradt felhőivel.
A fagy finom kezével, ablakát
csodás virággal ékesíti fel.

1998. december

Április

Fényt fáslizgat fent a felhő gézzel.
Nyirkos égre lombtalan ág csüggedt,
óriási hálót sző fakézzel,
melyen álmos, ólmos cseppek függnek.

Április felázott éjben vágat,
fáradt ménjét egyre ostorozza,
fejszóját egy vén csutakba vágja,
csontos arca sáros és mogorva.

Rég nem láttam holdas, szőke estét,
éjjelente ácsorgó leánykát,
nem lapítja ablakomhoz testét,
hátravetve felhők durva vásznát.

Nem hazudhat csábító kihívást,
nem suttoghat hívó szót a szélben
nagy-kalandu éjszakára.... Nincs más,
mint a vastag békanyál az égen

1999. április

Viharok vadaskertje

A felhők mindig erre járnak,
vadászni erre jár a zápor,
végigseper jobbágya földjén,
lesátoroz, mint harci tábor.

A harmat holdas éjszakákon
járőr : a nagy csapat legénye.
Hallik, míg lesben áll a had,
a hangos hajtók jégverése.

Vadaskert foglya itt a szolgálta.
Télen soványan abrakoltat,
ameddig álmod lát a medve,
s az erdön fűrészek dalolnak.

Az ősz a kedves évszak erre,
jó nyárutóra s őszre várnak.
A hegy fia kaszálni indul.
Ősszel máshol, s később vadásznak.

Ha villámkardú felhő lennék
lovam patája mennydörögne,
- s nem ázott vállú, gyáva szolga -
itt szórakoznék mindörökre.

1999.július

Áldozat vagy semmi sem

Leszállt a köd, fészken fehér madár,
a fészke téli zúzmarás határ.

Az őszutón jött, hozzánk költözött,
fehéren fészkel kis folyók fölött.

Elment a fecske, ő velünk maradt.

Az alvó erdő: eltűnt akarat,
ott volt a déli domboldal mögött.

Legyint a táj, a kocsma felköhög.

Tört pápaszem a tócsák fel szemén,
rálép a ló, a ballagó tehén.

Sötéten hallgat láb alatt a föld.

Felejt az ember, részeg, s újra tölt.

A tél kemény markával megragad,
a kedv törik, a hajnal elhasad.

Az ablakokra szórva jégvirág,
káromkodást cifráznak így, s imát.

Könnyű vagyok, felcsipent már a pap,
szent ostyaként fehérén felmutat.
Az élet áldozat vagy semmi sem.
A munkás elfárad, majd megpihen.

2003.november 26.

Mozdulatlanul

Az ég nagy szürke szűr, palást.

Fehér a föld, fonottkalács.

A koldus jóllakott király.

Odvába bújt a szenvedés.

Elült az állandó viszály.

A pillanatban megfogant

idő egy megfagyott folyam.

Nem mozdulhat a hal s halász.

A felhőn fennakadt fohász.

Szeplőtelen a kéj s a nász.

A bűnös újra büntelen.

Nem fog pecsét a lelkeken.

Új tél - új hazaavatás.

Lassan meglátszik mindenen

a láthatatlan havazás.

2003. dec. 8

III. ÁTNÉZVE ARCOM ÜVEGÉN

Kerekszék

Pár éve már
egy hollópár
illő, mély gyászba öltözött,
szóval, két holló költözött
Kerekszékbe, a temetőhöz.

Jelképek, ők
a sejtetők,
hogy hány és hány cserbenhagyott
emberre vár e sok halott
a kerekszéki temetőben.

A ritka táj,
amit kitár
fenyőredőny a völgy felett,
vonzásában föl-fölmegyek
kerekszékbe a temetőhöz.

Tünő nevet
rögzítenek
márványba rótt írásjelek,
enyéim is e vésetek
a kerekszéki temetőben.

Elnézhetem
új vésetem
a sima gránitunk sebét:
megboldogult apám nevét.
Kerekszék, zöld ereklyetartó!

1996 – 1997

Lucsinak

Remegve elbújt már a nap.
A hegy pedig bivalykomoly,
a sáros este rátapad,
s az ásítása ködgomoly,

Ahonnán menekül a fény,
az élet vaksi és sivár.
Átnézve arcom üvegén
látod, körülbelül mi vár.

Tavaszbba néz, ki még remél.
A hó suvadva elmegyén,
de Észak válla hófehér.
Melegszel még a mellemen.

1998. április

Zs.M.-re várva

Verseimbe rejtve megtalálna bárki,
hogyha megkeresne, s kedvem volna várni.
Most magányom kertje holddal van bevetve,
s emléket gyűjt benne egy rozsdás gereblye.

Merre néz az erdő hegytetőre állva !
Hozzám eljövendő lépteid vigyázza.
Hallom zölden zendül híre új tavasznak,
s földig érő felhők bennem nem havaznak.

Nálunk nagy csalódás ér, ha megjössz végre:
külső,belső arcom rég ki van cserélve.
Tornya a harangnak törpe lett az égen
és a kondulásait már én meg sem érem.

Tobzódtam, míg meg nem roppantam a hitben.
Hittem intenem kell, s volna újra Isten.
S volna, mit e versben még meg nem vallottam,
három szó az már csak: gyáva szolgál voltam.

2002.május 5.

Menőfélben

Édesanyámnak

Indulni kell már, bárhogyan marasszál,
ha elvetettél, már le is arattál,
ha megfogantál, már el is vetéltél,
pedig megszülni s felnevelni véltél.

Napfényre szántál, s hollószárnyon szállva,
árnyék telepszik napsütötte tájra.
Bánat, betegség - mind hívatlan vendég !
Megvert az élet, mert Te meg nem vertél.

Tél jön, s az ég mindkettőnk elhavazhat,
vendég a lelkünk, nálunk nem maradhat.
A félelem fagyos, fehér kezével
utánunk nyúl a zúzmarás enyészet.

Akármelyik megy — megmarad a másik,
fölötte bimbó új tavaszt virágzik.
Lehajtva homlokunk hideg tenyérbe,
együtt merüljön életünk a télbe !

2003. december 1

Ha meghalok, ne vess !

Édesanyámnak

Otthont teremtő záruk és falak,
családomtól jól elválasztanak..
A csend az otthon s benne a magány.
A legkisebb nesz félrevert harang.
Ellenségem szúpercegés - a hang.

Ha visszajár a régen hallott szó :
zajártalom visszhangját hordozó.
Visszhangzik bennem, hogyha olvasok.
Boldog, kinek belső hallása nincs.
Süket fülek, holt lélek: drága kincs.

Nagy, néma hold és csendes csillagok,
míg hallgattok, barátotok vagyok.
A sok beszéd nálam önvédelem,
s szózáporok mást úgy riasztanak,
mint engem sértő, méltatlan szavak.

Barlang mélyén a cseppenő vizek
miért lármáznak bársony semminek ?
Zavar a zivatar s a csobogás.
Belém nyilallnak konduló rugók
az ágyamon, ha falnak fordulok.

Csak lenne csend, elég a szem, ha lát.
A néma ember kellemes barát.
Az életen túl kedves hallgatás...
Pofázhat próza és fecseghet vers,
ha meghalok ne vess, ne vess, ne vess!

2004. március 6.

Rendhagyó nőnap vers, Lucsinak

A március seprűs cigányleány,
hajnalban fújja fázó ujjait.
Virágos kendő van sötét haján.
Színes szoknyában sepri útjait.

Itt senki nem visel virágruhát,
csak téli fagyban fázó ablakok.
Mint remete, a hegy hord hócsuhát.
Tavasz, ha jön s fázik, hol altatod ?

De nincsenek csak téli fenyvesek ,
festett virágok színes faltjain.
Deres kérgemről adhatok Neked
száraz mohát s méregzöld lombjaim.

Fenyő vagyok, fukar, virágtalan.
Ne várj tőlem paradét, illatot.
Ördögborda üzen Rád általam,
s fájdalmam gyantaillatát kapod.

Kedvem, ha volt, felszívta holdsugár.
Az ágam éke hóra hullt avar.
Ne várj ajándékul virágruhát!
Hópor takar, mit szélfúvás kavár.

2004.március 7

IV. ÓBOR

Portré

Nézlek - halvány pasztellkréta rajzot -
belső fényben sütkérező arcod.

Körvonalat hozzá Kelet küldött.
Tussal festett könnyű kéz hajfürtöt.

Fájó szemnek sajtó fény, ha nézlek,
rossz tudni, hogy megvakulok végleg.

Elmúlóban hozzád hozom lelkem,
félelemmel, szerelemmel telten.

Majd, ha elvont fogalommá váltam,
s felbukkanok hideg szó havában,

emlékezve tán kezedre hajtod,
napkeletről hozzánk tévedt arcod.

1989. december

Óbor

Egy pincepolc a deszkaszál,
min évek óta állok.

Pókmoccanást üzennek itt,
a rezgő, szürke szálak

Fénypenge védte testemet,
most por rejt egy üregben.

Címkém évjáratot visel,
jelét: mikor születtem.

Őszinte szód, mit bizalom
vagy bor csal emberszájra,
hatalmamban áll, óvd magad,
hogy lelkedből kiássa.

Homlokodon, ha csillag ég,
hidd el tőlem van és tiéd

1990 előtt

Magasan

Az álmok útján járok magasan.
A hold fenn felhősárkányt ereget.
Ma lesz az ég a legcsillagosabb,
az indigókék fenyvesek felett.

Találnom kell egy ösvényt fölfelé,
lent vágyaimnak mit sem mérhetek.
Sötét, madártalan völgyek köré
magányomat kerítik a hegyek

A tőlem nem tágító fájdalom,
az éjszakában végre elmerül.
Hajszálként hull ki elmúló napom.
A gondolat nagy ívben elkerül.

Tompán ledobban egy fenyőtoboz.
Hosszan nyújtózik lenn az éjszaka,
s te álmaimban vélem kóborolsz.
Csak ébredéskor engedlek haza.

1998. január

A holdas asztalon

Az ég sivár, mint tiszta böjtű péntek.
Ilyenkor moccan bennem némi fájdalom.
A lassú órák este merre mentek,
mikor teríték volt a holdas asztalon?

Te, gyűrött éjben alvó hült varázslat!
elválaszt minket élet és halál.
Rejtőzködve, mint sűrűben az állat
fekszel, mint márvány arcban néma száj.

Talán hamis, de jól elzárt ereklye!
Lányarcod lassú holdfogyatkozás,
emléked eltereltem más terekre
s vártam Rád harminc hosszú év nyarán.

Én önmagamnak görbe tükre lettem
és búcsú nélkül itthagytott a kedvem.
A holdas asztalon már nem terítnek.
Nem ismernél meg, hogyha nem segítnek.

1998. november

Elsodort almafa

Alámotál, míg megbillent a part.
Felsebzett éles zátonyok fala.
Törzsemmel kedved táltosként rohant,
virágban voltam, nyíló almafa.

Velem pihentél mély vizek felett.
Szagod már békés öblök illata.
Cirógatásod mellemen remeg:
hamis hűséged hűvös balzsama.

Sötét hajad egy alvó óceán,
Szép tested óvja karcsú félsziget,
mely átível az Óperencián.
Kezed fején piciny csillag zizeg.

Virrasztó emlék, népmesés varázs,
sötét pompában gyászolt érzélem!
Elnémult itt már minden csobbanás.
Igézet ül az alvó tengeren.

1998.november.

„És várlak téged, tudhatod”

Sötét simul az éji dombra.
Becézgetem az ásító magányt.
Olvasgatom a jó Apollinaire-t.
A vers cikázik hosszant és haránt.

Mint eltűnt fülbevaló, meglapul
a hold az égnek kormos bársonyán.
Ezüst nyakörvet csillant fent a csend,
holdudvaron bolyongva, tétován.

Elhullt
a hű
remény
s te nem nézel
felém.

2003. december 17.

Üzenet

Álmomban, régen rámhajoltál,
megérintetted forró homlokom.
Felhős egek árnyéka voltál,
ízíg-vérig velem voltál rokon.

Levetted lázam, mint a völgyek
mélyét léhűtő, hűvös, esti szél.
Lázálmaim, melyek gyötörtek
megszűntek ujjad érintésinél.

Most fázom itt a téli völgyben.
Omolj alá, mint forró könnyeső,
fázd testem fölé ! Erőtlen
fekszem, ledöntött, kettétört fenyő.

Már itt a fűrészes és a fejsze.
Testemből ázott fűrészporszóró marad.
Napfényt szítálj üres helyemre,
míg széthordják porom a bogarak !

2004. március 27

99. 8. 72

Egy versből még előkerülsz

amint a réten elterülsz.
Testem s a táj kihült parázs.
Eltűntél, mint egy látomás.
Az emlék néma, nem felel.
Ki voltál, már kit érdekel !
Az élet mindig tévedés.
Neved keresnem, oly kevés
időm jut annyi lom között,
melyet egy élet ellökött,
elhullatott vagy kincseként
elásott titkos rejtekén.
Most tétován kutat, keres,
egy elfelejtett lánynevet.
Emléked burka felhasad :
látlak lehunyt szemhéj alatt.
Felálomban egy lány nevet,
s kimondja végre már neved.

2004. március 28.

Versbe temetlek

Csobban, a. vers, mint vízbe a kő.
Cserdít a rím, a nyájterelő.
Zökken a ritmus, fáj a szavaknak.
Már csak a pont jön.. Már nem akarlak.

Már nem elég, ha halk a beszéd,
nyújtja felém a csend a kezét
Minden imából máma kihagylok.
Vidd a világot! Már nem akarlak.

Gyűjtöm a fényem régi magamnak.
Lássam a lelkem újra szabadnak!
Nem megalázva, nem kinevetve,
mint hal a vízből partra kivetve.

Jobb hunyorogva állni a fényben,
mint szemeidbe veszni egészen.
Jobb, ha feledlek, mint ha szeretlek. .
Rímbe takarlok, versbe temetlek.

2006. május 13.

25
ZIM VII 26/10. 10

Kislány a versed

Kislány a versed, serdülő leány,
csak rezdül benne létezés, hiány,
a lét, amelynek hányadosa ő,
az úr parancsa benne egyre nő.

Nagy úr az úr, mely itt bent nagyra nő,
alig telíti sóvárgás, a nő,
verset, ha írsz, a tűnő költemény,
egy sírfeneknyi haldokló remény...

De nézd, a versed lüktet, mint a szív,
ha szép is fáj, ha küld is visszahív,
ha felhőn fésült ferde fénysugár,
feléd irányul s elmegy más után.

Tiéd a vers, magadból gyúrtad őt,
de elhagy, hogyha egyszer nagyra nőtt.
Leányod csak, kit másnak felnevelsz,
csak fájdalom, mely édes, mint a vers.

A lányod, megkívánnod nem lehet,
ember mivoltod bűnnel terheled.
Mások versétől zsong a háremed,
de fátylaikban mindig őt leled.

2007.július 15.

Hajnal

Az éjszakák a démonok tanyái,
búvóhelyük köd, árnyék és bokor.
A reggelekre gondolok, ha fáj is,
bár jól tudom, reménységem botor.

Halálból, éjből, antik alvilágból,
feléd indulnék ólmos álmokon.
Iránytű lennék, mely téged betájol,
Aurórával, szép, magyar rokon.

Istennek vagy te fényes pillantása.
Hajnal, kit vár az ébredő Nyugat.
Szépséged báj és ifjúság varázsa,

nem pirkadattal játszó, tűnő hangulat.
Ígéret, mit beválthat még az élet.
Számomra csak: ki nem mondott ígéret.

2007.október 6.

Övé a zászló...

Ki nem vakult még végképp a sötétbe,
kiben villogva lobban még a láng,
ki bátran hajlik s hallgat ösztönére,
ölelni, bírni, élni még falánk

és nem latolgat büntudatba veszve,
kit tiltott fák gonosz gyümölcse vonz,
a megszokás, kit néven nem nevezhet
azé a zászló, bíbor és a bronz.

Ha fáradt és pihen minden rugója,
csak úgy pihen két dobbanás között,
akár a szív s az újabb fordulóra

botjára táncos pántlikát kötöz.
Mint vőfély, nászra újabb nászt vezet
és skandál közben részeg verseket.

2007. november 8.

Tiszta nyommal...

Ha meghalok, csak nézz a csillagokra,
mert minden csillagot reád hagyok.
Tekintetemnek csillagfény a csokra,
mely éltem fogytán majd ott fenn ragyog.

Harang szavában hallod majd a hangom,
a belső zengést. Benne megtalálsz.
Míg éltem nem volt semmiféle rangom,
Fentről szólítlak majd, ha néha vársz.

Tavaszi virágán megsimíthatsz engem,
a lelkem színes, friss tavaszvirág.
Az illat és a szín benned teremjen,
amint azt bennük én hagyom reád.

A vízesésnek hűségese szivárvány
mutatja azt, hogyan szerettelek.
Halálomban sem hagyok téged árván,
minden szépségben ott vagyok veled.

Feléd menekszem, minden verssor mentén,
a szóm a verseimben rád hagyom.
Búcsúzva tőled minden naplementén,
hozzád térek meg minden hajnalon.

Hulló sugárban átölellek téged
és búcsúcsókban szádra olvasok.
Ne félj, ha fáj, ha ajkaidra égett,
majd tiszta nyommal mindig ott ragyog.

2007. november 11.

Szonett egy szép ruháról

E vers a kedvenc legszebbik ruhája.
Ki hordaná, a kedvenc nem molett,
hibátlan, mint egy ékszer, egy szonett,
formáját versem el mégsem találja.

Lemértem szemmel minden mozdulását,
a comb, a lábszár mily szögben szalad,
a mell milyen mellbőségben szabad,
mit láttassak s mit fedjek, hogy ne lássák.

Úgy tűnik, mintha rá mégsem találna.
A büszke hát, a nyurga nyak
hová lesz, mintha fektetnék hanyatt,

elhajlik íve, félrecsúszik válla.
Szép kosztümöknek hogyha volna bálja,
eljönne tán, hogy végre felpróbálja.

2007. november 25.

Karsztvidék

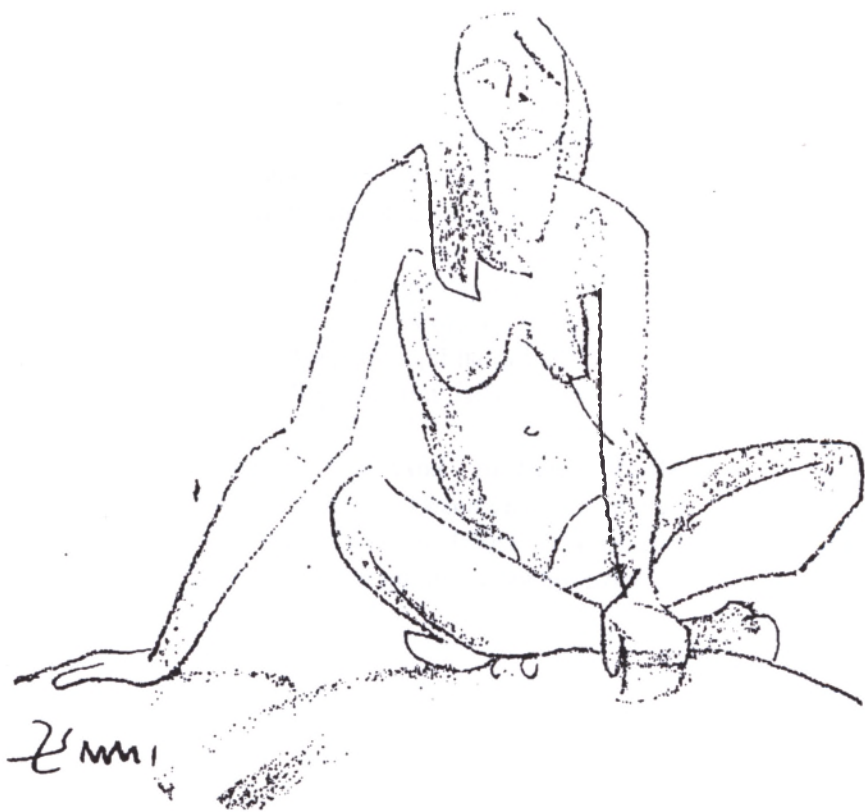
Átszűröm és telítem azt a nyirkot,
mely díszíti barlangom mélyeit,
az ég felől, felőled ritka hírt hoz,
ám engem mintáz, engem ékesít.

Munkába vesz, ha rajtam áthatolhat,
feloldva engem láthatatlanul.
Cseppkővel tölt ki majd a mészkőoldat,
folyton növekszik, mi bennem lapul.

Úgy képzelem, míg írom ezt a verset,
s indul feléd e hódoló követ,
hogy démon formál fájdalmat, szerelmet,
de nem teremt mást, mint hideg követ.

Meddő mutatvány - kőzetből követ gyárt,
nem hozhat létre hús és vér valót.
Minden kis részecském csupán reád várt,
de helyetted mást, mindig mást kapott.

2007. december 11.

Nem sátraz hajad...

Ha dús leszel, mint színben őszi lomb
és karjaimba nem taszít a gond,
honnan veszek az égre csillagot?

Nem kérhetlek, hogy mondd: nagyon szeretsz,
csókkal becézve párodnak nevezz.
Szólíthatlak, nem lesz majd válaszod.

Honnan veszek az égre csillagot?
Eltűnt az ég, a kékség elhagyott.
Nem kérsz már és nincs új ígéreted.

Szólíthatlak, nem lesz majd válaszod,
kedves szóval szívem nem áltatod.
Többé nem vár majd készséggel öled.

Nem kérsz már és nincs új ígéreted,
már nem sugáرزol fényt és életet,
nem fürdesz napban, fent a balkonon.

Többé nem vár majd készséggel öled,
s nem gyűrűz rám a kígyós élvezet.
Nem intesz búcsút nyári alkonyon,

Hajad sem sátraz izzadt arcomon.

2007.december 9.

S MVI/7/9.

Ha félreáll az angyal

*Már régen szolgál engem Ördög,
a komornyik, de bűneim sötétjén
Isten ott komorlik.*

Ha végre árnyéktartó fák közt ott a tisztás,
kacér mosoly, ha csillan hajfüggöny mögött,
a sóvár testi vágytól érzélem, ha visszás,
ha félreáll az angyal, ott ki örködött,

eljössz a bűnök színes, könnyű lepkeszárnyán,
mint kígyó fut le rólad minden öltözék,
mosakszol napsütésben, mint a szöke márvány
s nem állhat semmi fantom többé miközénk.

Nem lesz a hormonoknak tőled lámpaláza
és játszhatok karodban boldog támadót,
ki gyöngé áldozatját kéjnővé alázza,
de nem talál gyönyörben hozzá foghatót.

Aztán szikrákat köpve összedől a máglya
és kéklő füstje, - mint a lélek -, égre száll,
fáradt szárnyakkal verdes haldoklón a lángja,
s csókban a vállad ívén már kihül a száj.

2007.december 14.

V. HALKULÓ BESZÉD

A félelem

Hatalmas, hű és szép a félelem,
kitartó társ egy hosszú életen.

Didergő jégvirág az ablakon.
Önismeretre mindig alkalom

Előtted áll élön, elevenen
a tükre - billent örült szemeken.

Kit elkerül, - már patológia,
s elaltatja az együgyű ima.

Vörös láng, fázós, őszi kerteken.
Kilobban, mint a fény s a szerelem.

Szép, mint a vér a bárányok nyakán,
amint kiömlik húsvét hajnalán.

Hűségesen néz, mint a friss halott,
kinek szemét, még nem jön, hogy lefogd.

1997. nov. 30

Az idegen

A május most már nyárról álmodik.
A tél haldokló emlék, nagybeteg.
A harmatnedves völgy imádkozik,
tavasz van, s egyre több virágkehely,

Tollamnak délutáni árnya van,
átleng az íven és a tájra hull,
s mert látok jönni kormos árnyakat,
a nyárelő számomra megfakul.

Elémbe vág egy, gyorsabban halad,
e két verssor közt ő is ott hever,
egy ismeretlen, vénülő alak,
ő mond most már mindent helyettem el.

Lassacskán összetévesztik velem.
Sok kedves arcot fényképekbe rejt.
Beteg s panasszal untig van tele,
modortalan, mindent nevén nevez.

Csodálom őt, mert meg nem alkuvó.
Irtózom tőle s egyre engedek,
miközben barna csönddé halkulok
egy ismeretlen éli életem.

1998. május

Havas november

Hóbuckákra kék árnyék tapad.
Fény a hóval néz farkasszemet.
Körfűrész fényfűrészport havaz,
s fényt hasít pergő fűrészlemez.

Késő őszben téli alkalom,
Gruzda páter máris festené.
Téli kép az őszi ablakon,
tájképfestő, csendes Istené

Új november, nagyfejedelem,
félkézzel havas fenyőt kidönt !
Délutánom ágyba fektetem,
délíg volt a téli félidőnk.

Este jön, pokróca rámhever.
Kis fotelben csendben görnyedek.
Ötletek rugója felteker
és magányom versé pörgetem

(Gruzda János: tájképfestő, pap volt), 1998 nov.

Újév napja

Három máglyatűz az Isten,
s megfagy bennem mégis minden.
Naptáram ma törném ketté,
akkor válhatnék csak tetté.

Lézeng, lázong gúny és kétség,
elromlott a szép vendégség,
s meg sem mozdul lomha testtel,
mit ki nem mond józan ember.

Önmagammal vetve számat,
látom, mennyi szín hiányzott.
Nem volt annyi élmény bennem,
arcot, hogy pirosra fessen.

Várt az élet csókkal ajkán,
s én csak ültem ott a balján.
Olykor-olykor izzadt háttal
dolgoztam, hogy meg ne fázzam.

Elnémulok lassan végleg.
Nagy titok maradt a lényeg.
Füstös gyertyafény lobog,
kormosak a verssorok.

1999. január 1.

Kinézek...

Egy lángocskám körmömre égett,
s elejtettem a mindenséget

Fényévek távolában száguld.
Boltos vagyok, de nagy hiányú.

Mi megmaradt már nem határoz,
közöm sincs semmi már a mához.

Szobájuk ajtók őrzik, féltik,
betérni sem hagynak csak félig.

Mit még szemembe mond az élet:
szemérmetlen, hazug beszédek.

Ki rám néz, helyben kész a mérleg,
hasznot belőlem nem remélnek.

Kinézek, lássam, merre járok,
holdablakon, mint múlt a mából.

1999.január

Rejtőzködő Mona Lisa

A szájug szélén egy mosoly.
Kacér, hazug vagy ostoba ?
Esténcént csillog így a hold,
az égnék ő a mosolya.

Karcsú, kecses, kis görbület
játszik velem, titokzatos,
pedig nyomasztó szürkület
az éjjelem s a nappalom.

Az újhold múzeumi tárgy,
elkényeztették, műremek.
Ki csillagot keresni járt,
Giocondát akkor festhetett.

Minden maradt. Kivándorolt.
Firenze akkor elveszett,
kivéve azt a félmosolyt,
abban mindent megmenthetett.

Kacér, hazug, titokzatos,
már meg nem láthatom soha.
Felvillan női ajkakon,
s épp akkor nem nézek oda.

1999 február

Hullócsillag

Tántorgó, részeg, ős ásványdarab,
keringő kőszál, naptalan, hideg,
mint én, s ilyen sok százezer szalad,
és nem szólítja nevén senki sem.

Ha elkap s vonzásával elragad
egy bolygó, melynek ott a neve Föld,
majd végre hullócsillagként szalad
kiégő testem esti égre föl.

Egy pillanat és csillagként ragyog,
majd eltűnik a láthatár fölött.
Szemekben titkos villanás vagyok,
nem lángoló palástú üstökös.

Mit ér az égen lobbanásnyi tűz,
örök sötétre váltott percnyi fény.
Engem az égből már ki nem betűz
emberfia, ki még az égre néz.

1999. március

ÉKSZER

Sötétkék bársonyon a hold
az égbolt éji éke,
meséknek menedéke.

Rámomlott élet. Vállamon,
mint rozsdás vértet vonszolom,
talán szétjárom végre.

A fénye rajtam kóborol,
mint tört tetőcserépen,
s kacsint, ha nincs esélyem.

Átvág gomolygó gondomon
s e széltöréses homlokon
a fénye, - percnyi béke.

Míg égi ágak közt oszon,
ki foglalatba vesse,
nincs méltó ékszerésze.

Pompás az égi udvaron,
(az angyal itt csak udvaronc)
rejtett napfényben égve.

1999.majus

Éjjel, ha mély az álmom

Most az motoszkál bennem:
mindent rossz lapra tettem

Mikor magasba vágytam,
nem bírtam hosszú szárnyam.

Éjjel, ha mély az álmom,
a háztetőket járom.

A templom kökéjében,
magasra tart az égen.

A holdat már elérem,
enyém a fényes érem.

Enyém egy pillanatra,
s lehullok virradatra.

1999. május - 2002. május 25.

Feladva, rendre ...

Feladva, rendre, kert, az ól s a ház,
család, barátság, munka és remény.
A lélekajtón macskanyávogás,
s az ajtó fája piszkos és kemény.

Erős karom követ már nem farag.
Szegényszagú a régi kiskabát.
A holdsugár reám bővít havaz.
Körös-körül penész és korhadás.

Emberségem, szélfújta porhalom.
Nem csörtet berkem aljában a kedv.
Csapdába ejt őszinte bizalom
Kés élén áll a jótett s rajtaveszt.

Hol vagy, szökén felszálló gondolat,
az égre fénycsipkét vert gótika,
egy költeménnyé bővült hódolat,
s a megbékélt, meleg harmónia !

2000. aug. 25

Nem vagyok fenyő

Mindig vigyázzban állanak,
lábat ritkán sem váltanak,
fáradhatatlan hadsereg,
vigyázó, élő várfalak

Sudár fenyő, szép kedvesem,
piros bársonyt az ősz vegyen,
miatta át nem öltözöm,
lombom bár erdőtűz legyen

Szeretlek, túl a szégyenen,
a szóbeszéd sem érdekel!
Mint lassan lendülő harang,
feléd hajolnék szüntelen.

Csak vennél egyszer észre már !
Szeptember van, későre jár.
Minden levélben sápadok
és szégyellek felnézni rád.

Az őszi dér talpig besző,
már elpirulnom sincs erő.
Az én ágam lombhullató,
én sajnós, nem vagyok fenyő.

2002. szeptember

25. VII. 24 / 7

Szarvasként ugorhat

A szomjas ág az őszi fákon,
tikkadt lombját itatná féltőn,
s minden lehullt levélben gyászol,
vizet koldul fukar gyökértől

Alig van hír a nyárutóról.
Hervadt levél hull mérlegedre.
Nevezd nevén ! Könnyen kimondod.
Az elmúlás szó, mérhetetlen.

A gondolat elvesztett játék,
s míg szórakoztat még a kétség,
elejtenek, mint csúszós tányért
és elborít a nagy sötétség.

Kedvenc kocsmádból is kidobnak.
Az életből kipenderítnek.
A lelked szarvasként ugorhat,
szügyébe száz golyót röpítnek.

2002 . december

Elveszett ajándék

Egyre jobban fáj nekem a versem.
Látom már, hogy úgy bujkál előlem,
mint a szép lány, kit nehéz követnem,
s messze elmarad korban mögöttem,

Próbálom, - bár ujjaim remegnek -,
gazdagítani, félve, hogy kifosztom,
elhalmozom gyengéd szerelemmel.
Néha aprópénzre váltom, olcsón.

Zsenge testét védve, dédelgetve
megsebzem, óvatlan mozdulattal.
Láncra vertem ékszernek, keresztre,
s az ki ennyi kínzást megtapasztal,

meggyűlöl vagy esdekelve néz rám,
már nem adja azt, mit tőle vártam.
Szemben állunk megcsalódva némán,
s hull közénk a fény, mit néki szántam.

2003. január 12.

Szikrák

A szemhatáron túl nagy máglya ég,
annak szikrái itt a csillagok,
s ha felszítják tüzét az angyalok,
a koldus hulló csillagokra néz.

Miért nem lettem fénylőbb és nagyobb :
vagy izzó máglya vagy szikrája csak.
Egy óriást kísér angyalka had.
Tekintetén egy pillantás vagyok.

Hatalmas lét paránya mit akar !
Markában tart egy ellenséges sejt:
felold a Föld és végül is lenyel,
amőbaként körülvesz s eltakar.

Látásom áttetsző jéggé fagyott,
volt benne szikra – szálló csillagok -,
melyeknek fénye versemben ragyog.
Csak néhány rím s egy üzenet vagyok.

2003. március 2

Illúzió

Eltűnnek erdők, ősi fenyvesek,
a vadvizek omlásról ömlenek,
s amint pusztul körös-körül a táj,
bennem benépesül a pusztaság.

Hegység vagyok, erdők borítanak,
mellem moháján elszundítanak
a csöpp manók az áfonyák alatt,
s egy tisztást néhol felcsillant a nap.

Gyökér tart hálójában jó talajt,
s az ég esője bennem fennakad,
fehér felhők ülnek meg vállamon,
ha villám sújt is bátran vállalom.

Szétmorzsolt sziklák hordaléka lent,
s hegyóriás magaslik idebent.
Hatalmas bástya lennék végre én,
de irkafirka mindez, - költemény.

2003.08.06.

Jákob lajtorjája

Az élet csúszós útjának telén,
egy jéggé dermedt, ködbe fült erdőbe
jutottam, s ebben nincs feléd s felém,
bármerre indulj, hóba, süppedőbe.

Itt nincsen szándék, nincs már akarat.
Tovább, e szó a szótáradban nincs meg,
egy csonka, éles ágon fennakadt.
E jégtemplomban jégbordás az inged.

A nap felé fordítod arcodat,
a létrát várod, melyet Jákob látott,
mely zengő-bongó, bibliás csoda,

az útja égi és iránya áldott.
Néhány arasz s kezében már foka,
de rá a lábad nem lép fel soha.

2003. aug. 24

Gyáván estem el

Minden léptem száraz gallyon reccsen,
elriad az őz s a csöpp madár.
Elrepül vagy elszalad előlem
álom, szépség, vad s vidám vadász.

Most csak nézek már utánad élet,
trófeád kié, hol láthatom :
győzelmek, s a győztesek kezében
zászló leng, övök a hatalom.

Hogyha tisztán állanék elébe,
s volna Bíró és felmentene:
hát megérte, - mondanám . Megérte,
játék volt s én voltam vesztese.

Minden szómat visszaszívtam váltig.
Nem csatában, gyáván estem el.
Békében is elhullhat egy szálíg
az, ki fél és mégis szót emel.

2003.dec.27

Szabad vagy

Ha őse úr s ő szolgálélek,
csatlós lehet vagy csak cseléd.
Pénzért gazdát s urat cserélget.
Ne vállalj ily szerepcserét!

Szabad vagy, hogyha így is érzed.
A fény szabad a köd mögött.
Tenyérrel óvd a büszkeséged,
mint gyertyafényt a sír fölött.

Szabad maradsz, ha földre vernek,
szabad, kit sértés fel nem ér.
Vértet viselj: Petőfi verset,
s vállalj, ha érzel küldetést!

Szabadság vár az elmúlásban.
Ha elviselt a fájdalom,
koporsóban fekszel vagy ágyban,
súlyomként ott ül válladon.

2003. december 30.

A szép ikon

Egy kedves arc a cellám kőfalán,
mécsként világít késő délután.

Az élet bennem nem vet, nem arat.
Ígéret földje volt és az marad.

Mindaz, mi elveszett, enyém sem volt.
Nem foghatok meg, meg nem foghatót.

Mint vad, ha ketrecébe kergeted.
úgy választottam én a szerzetet.

Sötét ruhájú, piszkos, vén barát
csak bámulom a börtönöm falát.

s falán a nőt, a halvány Mariát.
Talán elmond helyettem egy imát,

talán leszáll hozzám a szép ikon
s én kezén fogva, járnai tanítom.

2004. február. 6

E néhány szó marad

Fázósan nézem mások ragyogását.
Szétfeslik rajtam rámszabott időm.
A kelt kenyérnek ízlelem kovászat.
Nem szíthat lángot tikkadó tudóm.

A fájdalom beköltözött a testbe
albérlőként, de semmit nem fizet.
Pihenni sem hagy, felkölt éjjelente.
Kiűz belőlem álmat és hitet.

Nem hagytam mégsem szétrebbenni vágyam,
mint kis verébraj, bennem zshivajog.
M megbújjik bokrán - élő lomb az ágnak
röppenni készen: apró sóhajok.

Nincs fecském már a visszatért tavaszban,
nem villan égre szárnyukon szavam,
csak földön futkos kígyózó alakban,
mint gyík a sziklán, mondatom, ha van.

Ha senki nem vár, én sem várok senkit.
Nem zenghet visszhang, mert nincs sziklafal.
Ki tőlem elment, engemet is elvitt.
E néhány szó házörzöne maradt.

2004. április 25.

Mint halkuló beszéd ...

Míg űz a gond a belső utakon,
sötétben meddig kell még botlanom?
Jól ismerem már minden üldözöm,
de önmagamhoz nincsen már közöm.
Volnék csak én, mint más, kemény legény,
még volna súlyom, sorsom mérlegén,
de súlytalan, mint halkuló beszéd,
minek keresném bátrak mérlegét!
Hajszolnak folyton csípős ostorok.
A verssorban betűk a lábnyomok.
Elpusztít engem egy szemrebbenés.
Szemvillanásuk korbácsszissenés.

Fehér ívén papír havának
vöröslő cseppek, süppedő sorok.
Patak jegén majd megtalálnak,
törött lábbal az ordas démonok.

2004. május 1.

A lét megpróbál meg úgy hatni rád,

hogy rajtad gázol át a nagyvilág.
Minden napod egy újabb baleset,
átéled benne véged s kezdeted.
Újból felépül benned életed,
pótolni tudja elfolyt véredet.

Az emberek, hogy rád ismerjenek
kirajzolnak majd újabb sebhelyek.

2004. július 2.

Árnyék

Hulló árnyék : ilyen vagyok.
Mi jár, minden rajtam tapod.
Nyárvégen bánat össze kél.
A téli árnyék hófehér.
Éjente egyesül velem,
léptemmel már nem terhelem.
És tiszta, nem mocskolja sár,
könnyed, mint röppenő madár.
Eladni, venni nem lehet,
meghozza minden napkelet.
Ajándék, mely mégsem miénk.
Elől jár, elkísér, kísért.

Halványul, mint a szerelem
s a földben egyesül velem

2004. augusztus 6.

Sosem volt ily közel

Időmnek órahangja szívverésem,
tik-takja hulló szirmú pillanat.
Vesztes vagyok az elvesztett időben,
s a bátorságom cérmaként szakad.

Nem buzdul fel a kedv zajos patakja,
nem bontja medrét, nem gördít követ.
Az élet tőlem ily távol sosem volt,
s a félelem nem volt még ily közel.

Az eltűnt égnek elfeledtem kékjét.
A tárgyak támadásra kész vadak,
Mint pók a hálón leng felém a sejtés,
s nyolc fürge lábbal mindjárt megragad.

Vajon csak lassan elhúzódik tőlem
az élet s rajtam mit sem követel ?
Úgy tűnik eddig ily távol sosem volt
s a félelem sosem volt ily közel.

2004. szept. 29.

A félelemmel nem koccinthat senki

bár asztalodnál szemben ül veled.

Olyan ruha, mit nem lehet levetni,

veled szakad, ha őt levetkezed.

Hiába váltod ágyadat, ha nálad,

lelkednek odván ő tanyát ütött.

Nem gyújthatod rá, - benne égsz, - a házat

s míg üződ őt, magad vagy üldözött.

Bújócskát játszik s mindig megtalálod.

Első álmodban ő a rettenet.

Verejték áztat ágyneműt s az álmod

elűzi, nyugtod meg nem mentheted.

Ha felkacagsz, azt már csak álmodod.

Csillaghazába szállt a táltosod.

2004. december 5

Megjelölve

Nagy szövöszék lett az esti szemhatár,
s benne, - mint vetélőn -, hold sugára jár.
Hálót sző az égre, óriás nagyot,
fennakadnak rajta, hulló csillagok.

Így kerestek kincset rég aranyosók.
Fújva lelnek rájuk égi táltosok.
Táltosszárnyuk fénye fáj a homlokon.
Így kit megjelöltek, mással nem rokon.

Hogyha várva-várják, ő vesztteg marad.
Harcuk vívják benne éjsötét hadak.
És ha lelke győztes zászlóként lobog,
mennyből is kizárják őt a boldogok.

2005. március 8.

Árnyak köntösében

Helyet cserélek már a porral,
keréknyomon a láb alatt,
melyen egykedvűen taposnak,
s a szél játéka felkavar.

Eső után, a völgy ölében
fehér pólyában köd vagyok.
A fák tövéről, fák hegyére
vonszolnak ázott angyalok.

Barlangok öblén éjszakázom,
ruhám s nevem barlangötét.
Belém hasítnak fáklyalángok
rámgyújtva árnyak köntösét.

Sajog az élet helye bennem.
Az ifjúság, a munkakedv
elhagytak, s róluk már letett
és messze elkerül a tett.

Nem kondultam, harang, ha voltam.
Bűnöm sincs, mégis meglakoltam.

2005. május 20.

Őszike

Ha felmutattad kis herold,
mi versnek földi mása,
szájtátiak között hamar
megtört, - ha volt, - varázsa.

Az ősznek dísze már teher,
elejti minden kincsét.
Lomb fogytán, őszi költemény,
a kincsed vidd el innét!

Szépséged tiszta színeit,
ne mázold szét a földön!
Beteljesül, mi írva van,
a versen és a költőn.

Ne hagyd, hogy válladon a tél,
bár percekig, pihenjen!
Havas, halódó költemény,
szabad vagy, menj el innen!

2005. október 13.

Egy verset vártam

Egy verset vártam még, egy igazit,
mely eldugott kis tisztáson lakik.
Felszökkent onnan álmkönnyedén,
mint egy rugalmas, szép szarvastehén.
A szálerdőben vesztettem nyomát,
s hiába vártam annyi nyáron át.
Immár nekem, a szürkület való,
egy álmkastély s álmkandalló,
melyben hadd szítsam, lelkem parazsát,
hallgatva nyers hasábok panaszát.
A múlt elégett, hamva sem maradt,
mikor sétáltam lánnyal fák alatt,
s hol árnyékot vetett a lombos ág
láttam csillanni álmkoronát.
Emlékeim csapásán messze jár,
fejét lehajtva, mint a szőke nyár.

2005.december 28.

A mindenség pora

Sötét pányvát hajít reánk az ég,
esténk gerince görbül éjszakába.
A végtelen ma éjjel egy marék,
s a csendnek hajnalig alig van ára.

A mindenség porát hintik körénk,
egy lassú csillag ráfagyott az égre
és nem tudom, mindez miénk, övék,
mert nincsenek saját mércénkkel mérve.

Alázva, sértődötten, Istenem,
nekünk lázad csak lázasan az elménk,
hogyan rajtunk kívül ott a végtelen.

Örök halált vagy életet keresnénk,
s bizonyosságot egyikre sem kapunk.
Álmunkban is csak vendégek vagyunk.

2006.január 7.

Ajax pajzsa

Ajax pajzsa pajzsom.
Fedve arcom, vállam,
homlokig takarjon,
pajzsom, hogy ne lássam

mint járnak kezére
titkos hatalmaknak,
kiknek istenére
vércseppek tapadnak.

Nagy bivalybőr pajzsom
sok sebét a mellen,
kard csapását arcon
illenék viselnem.

Helyemen maradtam
- kényszerből - e harcon.
Hogy meg nem szaladtam,
látható - a pajzson.

2006. július 23.

Ábrándok helyett

A hosszú őszi élet csak remény,
de jó a csillagokkal fürdeni.
Langyos világok párás belsején
hullámzanak ártatlan bűneim.

Ne röntgenezzen kandi pillanat!
kutatva régen rejtett kincseket,
mi mélyre ásva bennem ottmaradt,
mit egy riadt lét még elrejthetett.

Futó élet egy gót király lován,
nyomában mindent-pusztító jövő,
mely átgázol múltak véres porán és
messze már futó és üldöző.

Tömérdék drágaság, ha volna ott
s a véletlen egyszerre ráakad,
találna hozzá kedvet, holnapot?
A kincsek helye ott a föld alatt!

Megfürdeni a csillagokkal - ennyi.
Nevetni ártatlan bűnök felett,
s még béna önmagam kissé szeretni...
Ki véget vár, nem várhat kezdetet!

2006. október

Kitörni innen

Egy görbe kard az éles láthatár,
szétszabdal látásmentő álmokat,
nem érhet földet égreszármalás,
lesújt reám s mint hullát fosztogat.

Kijutni, futni nem hagy, nem lehet
kitörni innen, szökni nem tudok,
s mint inget, lengetni a lelkemet,
a véreset, ha visszafordulok.

Végig kell nézmem, mint szakad reánk
szelíd dülással, Balkán-barna nép,
mely sáskamód rólunk mindent lerág,
mi megmaradt, mit sírba mentenénk.

Hallgatnom kell a halkulót, a szót,
hordóban dűnnyög, mélyen, föld alatt,
a szó, mely engem megfogalmazott,
s a hallgatás halál, ha rám szakad.

S nemzethalálból nincs feltámadás,
hiába tud már Isten magyarul,
fel nem támad, ki támadásra vár,
halálába végképp beletanul.

Kit nem vág ketté tőzkard-láthatár
és elbocsájt sok tártkarú kereszt,
rá árvasága szürke varja vár,
mert eltépett itt minden gyökeret.

2006. december 23-24

A vers az Istenem

Itt-ott megcsuklik, aztán elsodor.
Ki írja, csak sodródó versfodor.

Fölösleges, hát félénk és oszon,
hazátlanul vidéken, városon.

Sértődött is, mint lázadó kamasz.
Sebezhető, mint tépett falragasz.

Az emberben a vers csak botladoz,
a költemény hasít fel távlatot.

Úgy felnyilall, mint prédás vadmadár
és megriaszítja azt, ki arra jár.

Kibuggyan, mint vágott seben a vér.
Olyan halott, ki élni visszatér.

Átküzdí ő magát az emberen.
Gyümölcs, - sugárból és sárból terem.

A testi vágynak tündér párlata,
tisztább gyönyörbe bódulsz általa.

Nem szennyez senkit, mert királyi vér
s ha megszeret, a sírodig kísér.

Kit cserben hagy, a hűtlen elhagyott,
megbélyegzett, hord sárga csillagot.

Vallásom, balhitem, nagy intelem,
pokoljárás, - a vers az Istenem.

2007. március 4.

Lelkemben harangoz

A délután patakmederre térdel
és vízben játszik fodrozódó éggel.

Ördögborda, az ármányszötte páfrány,
mint lányka int az erdő bolyhos árnyán.

Villódzó mélyén barna völgytoroknak,
mint gyermekkorból, fények imbolyognak.

Hús partjain a fénylő messzeségnek,
életszeszek szép ábrándlánggal égnek.

Nem mérhetően semmi földi zajhoz
a végtelenség lelkemben harangoz.

Játékaként a fűrge Istenésznek,
tűnő világok sorra elenyésznek.

Ha engem is kiírtnak itt a férgek,
a napvilágnál alvó csillag ébred.

A túlsó partról visszaint az angyal
s a felhők széle szegve színarannyal.

2007. június 3.

VI. BÚVÓPATAK

Három dimenzió...

Három dimenzió már sok nekem,
Papírlapot simít a jobb kezem.
Akármi lennék én e sík lapon,
gyermekkézzel rájátszott cirkalom.

Rajtam mulatnak páros rímeim,
„gazdagga” tettek könyvek kincsei.
Olvastam Irást, illesztett igét,
amelyet buzgó bárgyúság kísért.

Korallzátonyként zengő orgona,
a hitnek nagy hatású hormona.
Derengő fény a dongabolt alatt,
s a lélek szennye árnyékban marad.

*

A mindenség motozva bontogat,
előbb leejti hulló lombomat,
s mert nem feszül a kettétört sugár,
egy könnyű penge engem amputál

1998.január-február

Finis

Mi önmagunkra sohasem találunk.
Itthon születünk s nincsen otthonunk.
Fényesre vásott félhold néz utánunk,
keskeny karóján árva mosolyunk.

Virágunknak már eltörött a kelyhe.
Póklábak járnak rezgő bánaton.
Papírlapon a versnek puszta helye.
Pernyét havaz az ősz az udvaron.

Suhanckor álma: vágyatévedt asszony.
Öreg fiú bakfis felé kacsint.
Nem fog pecsétnyomó kihült viaszon.
Reánk csukódnak mozdulataink

Sötét gubancát bontja ránk az este,
öreg kezével lassan boldogul
Lehajtott fejjel elszunnyad felette,
s piszkos kacetja arcunkra borul

Megyünk az éjben - foglya önmagunknak,
a rab s az őr kezén közös bilincs
s míg lejjebb lépünk lejtőjén az útnak,
a mélyben vár a nagybetűs FINIS.

1998 március

SMV. 7-26-5.

Megbocsátás

Most már egészen, s végleg megbocsátok,
pedig sérelmem el nem feledem.

Lehajtott fővel fordulok hozzátok:

Krisztusként megbocsássatok nekem.

(Egy sánta érvet arra nem találok,
hasznom mi, hogyha teljesítitek.)

A nemlét szélén rajtvonalban állok
már évek óta. Úgysem értitek.

Bocsásson meg az élet megcsúfoltja,
mint szüzeleány, a megerőszakolt!

Undorral éltem és elmúlásomban
nem vár egyeb, csak szenny és hullafolt

Az életem váróterem, s ha késik,
robog azért a pillanat felém.

Mit élve kaptam, végül visszakerik,
lelkem, ha volt, nem lesz többé enyém.

Csak béke lesz és teljes megbocsátás,
emlék leszek és gyatra vesszrek.
Kihallom tisztán sínje csattogását:
a nagy szerelvény már felém rohog.

1998. augusztus

Fej vagy írás

Mitől ragyog Isten szeme,
mikor gyászolni kellene

világunk sajtó fényeiben
s kormán, amint végigtekint ?

Szakállas, szép, ezüst fejét
lehajtania illenék.

Műgonddal, mint egy ékszerész,
vésett az éremnek fején

írást is vésett - hátlapot.
Akkor mélyen föléhajolt

Egyik felén a fény ragyog,
a másikat nem láthatod.

Játékszer, melyet feldobál.
Eljátszik - élet vagy halál

Nehéz

Félmázsás zsák a hátamon,
ilyen terhes lett az nekem,
félszáz tavaszt kell hordanom,
deret virágzó lelkemen.

Nagyon nehéz, mit könnyűnek
képzelt a régen volt legény.
Már nem lobognak őrtüzek,
az eltűnt ifjúság egén

Miből markoljak könnyedén,
ha azt kérdik : ezért mit adsz ?
Fájón kong hordó és edény,
fejed lehajtod, nincs mit adj.

Szűkmarkú volt az életem,
az ifjúsággal megkínált.
Beteg boltosként mérhettem,
az engem terhelő hiányt

Milyen régen már nem röpül
az életemnek zászlaja,
s kilép majd egy sarok mögül
személyesen az éjszaka.

1999 március

Mennyit ér

A hátam mögött már összesúgnak
a fák is, de volna-e ki számbavenné,
hogyan embersorsom mennyit ér
lila dühével és egyre lehetlenebb
álmaival, miközben
egy villanásnyi öröm is
a halált tolja körém, mint egy
spanyolfalat.

1999. június 12.

A télben alvó fenyvesek

Hóban toborzó hadsereg:

- fenyők a déli oldalon -
erős, rugalmas testetek,
védő biztonság, oltalom.

Mélyen szemembe égtetek.

Felétek felhő tart tova.

Ti voltatok a délkelet,
gyermekkorom szimbóluma.

Már annyi rést mart bennetek

fűrészek szorgos fogsora:
az ég a fák közt lengedez,
mint szélben száradó ruha.

Kigyérül ember és a táj,

itt minden évszak mostoha,
és mégis hittem, hogy talán
az erdőm nem fogy el soha.

Hófényben alvó fenyvesek,
fehér felhőkkel álmodók,
ott rejtőzködtem bennetek
és egyből kell lehullnotok.

Viharvert példát így mutat
halomra döntött testetek.
Elég egy gyenge léghuzat,
s már én is könnyen elmegyek..

2002.május 1.

Búvópatak

Láttál már búvópatakot ?
Beomlott medre már üres,
eróziós alakzatok,
haszontalan, meddő üreg.

Nyaranta egy-egy vízőzön
rohanva, rontva tölti meg,
kötömbökön, farönkökön
csap át a sáros víztömeg.

Forrása mélyen bujdokol,
magánya támáin szalad,
nem öblít izzadt homlokot,
eltűnt a kérges föld alatt

Én is bujkálok szüntelen.
Az éj bennem nem csillagos.
Bemázolt egy sötét ecset.
Csak megszokás, hogy itt vagyok.

Ám, szép mivoltom megszökött
feloldva karsztos kőzetet,
barlangos mélybe költözött,
könnyezve épít cseppkővet.

Üres helyem mintázatán ,
emlék a ráhullt fénysugár.
A képzelet káprázatán
keresetek engem csupán.

2002. október

Göncölszekér

A négylovas szekér vár,
mely csillagrudas, csillagtengelyes.
Gyalog mennem nehéz már,
a görbe rudat rég egyengetem.

Ha intesz is felém már,
én többé hozzád el nem mehetek.
Fenn csillagos szekérvár.
Szerelmes élet, fenyves rengeteg,

s mit úgy szerettem élve :
fehér lapon a búcsúverseket,
miket már huncut szélben
s a kályhatűzben lát a képzelet,

én tőletek maholnap
a kék úton már elszekerezek,
s az első fordulóban
ott vár, a szőke angyalhadereg.

Hiába intenél már,
hiába kérmél tőlem verseket.
Félig kész útlevél vár,
tüzes pecsétet arra égetek.

2003. március 16.

Besző az álom

Halottam van: száz szenvedély,
mézben fekszik bebalzsamozva.
Nagy Sándort és fegyverzetét,
üvegtárlóba csomagoltam.

Nincs győzelem, nincs veszteség,
nem hoznak gyászt a szenvedésre.
E sok halott ma nyereség :
nosztalgiák szép gyűjteménye.

Lehullott magház és szírom,
kicsévelt élet szalmaváza,
a terhet könnyen elbírom,
s egy szikra hamuvá gyalázna.

Üvegkripták, s a hamu közt,
motosz motyogva csüggedésem.
A harc után csak alku jött,
fehér zászlós a tévedésem.

Sugáron csüngő csillagként,
mint fáradt pók feszes fonálon,
küldök, s kapok csalóka fényt,
kihunyok és besző az álom.

Csikszereda, 2003. április 18

Három próba

Vén mesék és ifjú vágyak,
örzöm őket s rám vigyáznak :
jussa annak könnyű álma
lesz, ki próbáit kiállta.

Várna rám tündérr királylány
és besző varázslat, ármány.
Sárkány vár, tüzes torokkal,
s kardom összeforrt a tokkal.

Látogat, tehát van Isten.
Nem jön ám, hogy megsegítsen.
Próbát hármat kell kiállnom.
(Egy az Isten s mindig három.)

Első tettem : megszülettem,
győzni szültek s megvertettem.
Nem nekünk való világban,
gondolkodni megpróbáltam.

Kettő: megtanultam végre,
emberészt nem szabnak égre.
Értelmem nem végtelenre,
más léptékre van teremtve.

Volna még egy végső próba :
nem gyáván omolni porba.
Tündérlány és Isten nélkül,
életem halálba készül.

2003.május 25.

Örök barlangba ...

Illata nincs számomra az ősznek.
Poshad a vére bennem a nyárnak.
Hol van a fészke régi erőmnek ?

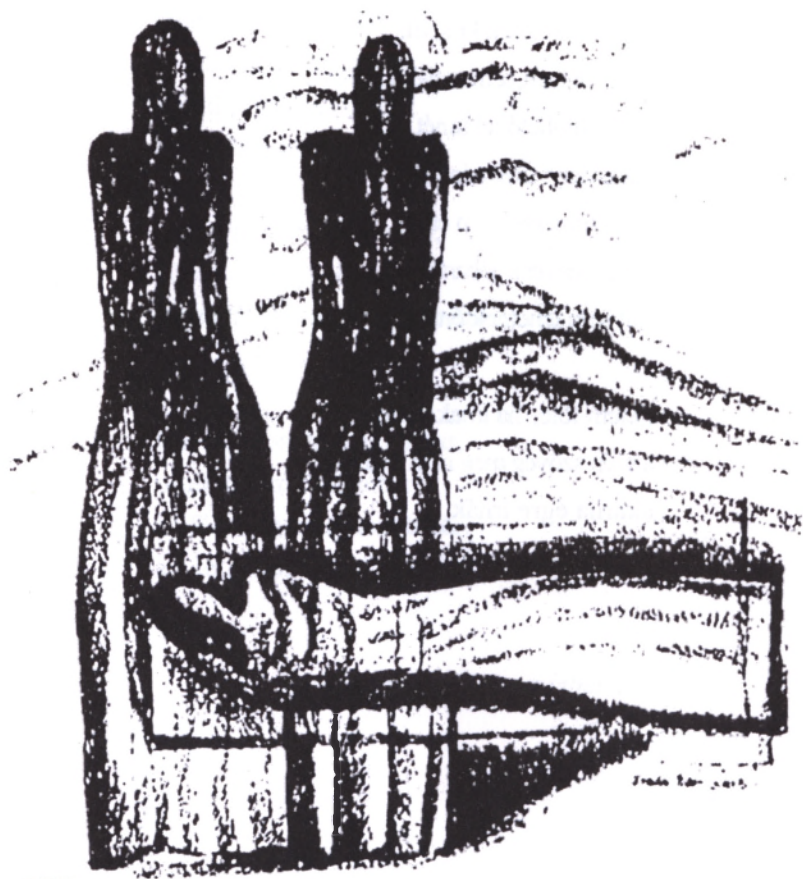
Párlata lettem régi magamnak.
Langyos a pára ellebegőben,
s hűlt falaim cseppekbe kicsapnak.

Elfeled engem végleg az élet,
mintha a bűvész semmibe szőne.
Mintha a lépés semmibe lépne.

Míg szaladok futó falevéllel,
meglep a hó, lehullat a földre.
Göngyöl az ég felhője fehérbe.

Fásliz a tél a gondba, a gézbe.
Múlik a gyenge őszi derengés.
Búvok örök barlangba, sötétbe.

2003.okt.12.

Akárha égre írnák

Mit írnak majd fejem fölé
míg elhagyatva fekszem?
Nem látogat fenyőgyökér,
s elfogy lassan a testem.
Nem tudják régi arcomat,
eltört tükröknek kincsét.
Hogy voltam, sem tudják sokan,
nem küldhető jel innét.
Az ásvány: őrző némaság.
A hangos szó nem ér el.
Itt mit sem ér a jóbarát,
mit sem tehetnek értem.

Fejem fölé, ha írnak majd,
a szép szöveg meg nem marad,
akárha égre írnák,
nagy, lengő árnagyú hinták

2005. január 25.

Hiába rebbennél tovább...

Eltávozott a vadmadár
az égen vont ekével.
Halál a tél s itthon talál,
te sem lehetsz kivétel.

Hiába áhítnál cserét
a délre húzó rajjal,
rajtad próbálja erejét
a legsötétebb angyal.

Hiába rebbennél tovább,
odébb a száraz ágon,
nincs tájék ennél mostohább
ezen - s a másvilágon.

Bár ellobbanhatnál hamar,
mint villám öntüzeben!
Itt fészek senkit nem takar,
s a lét, mint toll, tűnékeny.

2007. november 18.

VII. SZÜRKE CSILLAGOK

Egy tiszta március

Mint piszkos kártyát, megkeverték.
Jajunk nem hallik, fogy fajunk.
Sok népe alszik itt keletnek.
Váltott lovon járt itt a múlt.

Hitet hagyott s nyelvet cserébe
a barna bolgár, s megmaradt.
Királyaik Atilla vére,
vörös agyag a föld alatt.

Hitet s nevet hagyott királyunk :
megért az ország egy misét
és elharangozták minálunk,
felkoncolt sámánok hitét.

Véren vásárolt Európa,
rokonvér mocskán s másokén,
bünt és vért adtak itt adóba
és élni kellett másokért.

Mert megmaradni így lehet csak,
a föld gazdát gyakran cserélt.
Miközben minden más nevet kap,
itt megtanulják új nevét.

De volt egy márciusa, tiszta,
s egy népnek ennyi itt elég.
Pecsétes, rongyos álmainkra
Petőfi írta rá nevét.

1999.febr.27

A gazdagok

Ha aljasok, hát gazdagok,
nem csendesek, nem hercegek,
de hét öles vagy száz öles
árnyékba hajtják életed,

s eltüntetik önérzeted.
Hideg, lázálmas éjszakák
Szibériában tartanak,
S vagy megvakított fényyaláb.

Nem állnak innen ők odább,
övék az első alkalom,
és minden ország és a nép.
Övék a nyáj s a farkasok.

A munkát, bért tőlük kapod.
Az aljasságig kedvesek.
Övék a hulla s hullafolt:
koporsód náluk rendezed.

Van zsoldosuk és fegyverek,
törvényük s bírójuk nekik.
A vers maradt a fórumod,
s a nyomdájukban tördelik.

A hullát el sem földelik.
Ha félsz, van jó tanácsadód,
s ha nincsen már mit vesztened,
e verset is kiadhatod.

2003. május 16.

A nép

Utálom, mint a rettegést,
s ez nem rebellis indulat,
a pénze-szülte, anyja-nincs
fényességes, bitang urat.

Szemernyi jussot sem kapott,
győztes vagy vesztes volt a nép,
ellopták forradalmait,
ígéretet kapott, ha kért.

Eszmék hóhéra: hatalom,
mely mindig más ölébe hull
s e mások mind ugyanazok.
Ki mélyen volt - mélyebbre jut.

Jövöbe lát, ki múltba néz,
a tükre vak, rámája új,
a lényeg mégis látható:
ha van, nem járható az út.

A gazdagság nem mérhető,
nagy tőkepénz nullája sok,
elorzott munkás életek,
s a szolgahad nem láthatók.

*

E versből sem lett költemény,
nincs gályám, mely tajtékba fúl,
csak jambusban írt próza ez,
nincs tengerem, hol "víz az úr".

Viharmadár miért legyenek!
Buvárhajók az óceán
örök csöndjén suhannak át,
mint szőke fürtű hableány.

Ha óceán volt rég a nép,
s mélyén sok elsüllyedt sziget,
ma lusta, poshadt tócsa lett,
papírhajóval játszik el.

2003. június 1.

Az örhegy oldalán

Sebzett fenyő hulló erdő közén
még állok, tart ágas-bogas gyökér.
Vérem s könnyem nincsen, fenyőszurok
a kergemen aranyszínben csurog.

Az erdő, mint a nádszál úgy törik,
az érdek márkás gépe működik,
fűrészje vijjog, mint a vércse fenn
és dől a törzs recsegve, rémesen.

Fölöttünk fészket sirató madár,
bokrát keresve erre-arra száll.
Úgy verdes, mint a szív, ha félelem
szorítja torkod, fojtó, féktelen,

s a völgyben társak törzse meztelen,
egymásra rakva rámpán fekszenek.
Helyünket törpe málna és csalán
hódítja el, az örhegy oldalán.

2003. július 10.

Fázó őszi esték

A fázó esték ősszel köhögősek.
Felhúzott vállú szél szalad feléd.
Cérnája gond, ha öltöget, a nőnek.
Nem fon a nép kenderből népmesét.

Fehér kezével felhő sem simít meg.
(Székely magány az ég s a föld között.)
Lesed, hogy mások mennyi hittel hisznek,
s felváltják-é a máig öröködöt.

Az emberség az ember őszi lomja.
A bizalom ágról szakadt levél,
s a lélek lelkesedni mintha lomha.

Bolond, ki bankszámlát veled cserél,
ha mint sajátját gyűjti más vetését.
A hold az ég hátába vágta kését.

2003.szept.28

Csillagösvény

P. Anna-Máriának

A székelyföldre csillagút vezet.
A csillagok elhullt patkószegek,
s szellemlovak patája-verte por.
A régen várt segítség nincs sehol.

Őrség nem áll, erősítést sem kér...
(a szolgának korbács jár, nem babér).
Utóvédként sokáig örködött
Erdély felett, aranybányák fölött.

Az Aranyos, a kincset tékozló,
partján nincs már öreg aranyosó,
ellopták csillogását, aranyát
és csend a csobbanása, hallgatás.

Nem mondani a gondolat felét,
elhallgatni: a leggyávább beszéd.

2003. december 4.

Nincsen...

Nincsen vége télnek, helye nincsen nyárnak,
régén hullt havakra havasok vigyáznak.

Vágyaink vöröse vénül, nem virágzik,
puszta lelkünk mélyén nincs örömoázis.

Kétely küzd a hittel és mindig lebírja.
Zendül egy utolsót földre ejtett líra.

Gyapjas felleg alján téli tűz melenget,
hajnalban szavunkon látszik a lehellet.

Fecske helyett villám nyilall át az égen,
villámát a lélek nem találja mégsem.

Elszántott telkünkéről másnak gyül a haszna,
gazdagságunk másnak, egy kisebb Alaszka.

Bálványok, kereszték minket meg nem óvnak,
nincsen helye földjén székely-eszkimónak.

2006. június 11.

1m/7

Álompajzs alatt

Ha nincs napod, szeresd az éjszakát!
Villáma sincs, csak csendes csillaga.
Legyőztek, rég nem égnek lármafák.
A veszteseknek jó az éjszaka.

Minden fronton legyőzött nappalod,
s hódító népét egyre küldi rád
és hódolni nem lesz elég napod,
átnyújtani sem lesz elég virág.

Álmodban ifjan láthatod magad
és jó erőben széthullt nemzedet,
mely nappal, mint beomló kút apad.
Lemondhatsz róla, meg nem mentheted.

Sötétben tán legszebb a temető,
kié a kő, csak nappal látható,
jó békességbe éjjel menthető.
A temető napfényben lázadó:

kelet felé magyar nevet mutat,
egy nép magának múltat bizonyít,
mutathat néki ajtót és utat
a népség, mely oly sokra vitte itt.

Sötét álompajzsoddal véd magad!
üvegvérten a napfény áthatol.
Amennyit felkínál az éjszaka,
a mindenségből, annyi látható.

2006.dec. 3.

Csillag-Appián

Amennyit felkínál az éjszaka,
a mindenségből, annyi látható.
A sok csillag majdnem reánk szakad
s a végtelenség róluk ránk ragyog.

Az éj sok rezge napja óriás,
de láthatatlan vonzatot vezet,
melyek közül csak ő a glóriás,
halvány bolygóit látni nem lehet.

Mi itt a sorsos csillagfény alatt
- sok törpeségtől szenvedő titán -
hiába állunk égő sorfalat,
- vert Spartacus-had, Csillag-Appián -

mert kínunk lángja, pár arasznyi fény,
idők sötétjén cél nélkül világít.
(A népünk szenvedése senkié,
számonkérjük rajtunk saját hibáink.)

Az ember fájó mindenségparány,
tenyéryni tóban tükrös csillagkép,
s bár nem sziporkáz át az éjszakán,
lélekmáglyája intenzíven ég.

A fényvilág, ha Isten teste fenn,
s nekünk a földön hozzá nincs közünk,
megkisebbitett képe megjelen,
mihelyt önnön fényünkbe öltözünk.

2006.december 10.

Szemközt a holddal

Egy elgurult csillag, világ csavarja
bennem koppan, s halkan odébb pörög.
Szuvatporát a köd bennem kavarja
és rámszítál a por, mely ógörög.

Egy hattyúfelhő toccsan bennem,
köréje kéken hull alá az ég.
Hová röpül permet hullatva lelkem,
hová evez, mint vándorló varég*?

A történelmünk széthull dátumokra.
Az írásunkról hull a ékezet.
Ünnepségünknek* gyűlölség a csokra,
s ha élvezet, hát itt-ott vétkezett...

Virrasztok még, míg végképp el nem alszom.
Az éj bennem minden görcsöt kiold.
Szemközt velem, mint sorsvert özvegyasszony,
hallgatva ül a bánatarcú hold.

varég: viking

ünnepségünk: március 15

2007. március 17.

Szürke csillagok

Láncot szaggat a lázadó tudat.
Ebül vagyok és versem már ugat.

Tavaszt kiált szabad madártorok,
s a rügyes ágak, szolga ostorok.

A csillanás ezüst vadászsólyom,
palmették * közt egy eltűnt tarsolyon.

Eloldalgott a kényes akarat,
patkánytanyán a féreg itt maradt.

Bemázolt ablakszem tekintetem,
a poklok lángját el kell rejtennem.

Hiába hittek s mondtak úgy imát,
cifrázva képpel, mint a Corvinát,

hiába míves templom, orgona,
belénk szakadt a lélek horgonya,

tornyon, árbocon állt az örködő,
s nincs föld, nincs Isten, másvilág, jövő...

Múltjába fulladt népünk elveszett,
elkárhozott a lélek, szó, a tett.

A szent igék: rekedt regék, ragok,
hamvukba hunyó sűrke csillagok.

*pálmaleveles díszítmény

2007.március 28.

Feltartóztathatatlanul

Úgy jönnek ránk, mint hajdan volt pikások,
az égnek könnyét, fájdalomát bitorlón,
fenyőkbe botló fellegóriások.

Keringenek a fürkésző sasokkal,
az izgatott szél hozza már a hírük,
fürgén loholnak éhes farkasokkal.

Érkeznek ritmusán az évszakoknak,
nyikorgó századok szekérsorával
vagy zúdulón, mint méhek, úgy rajoznak.

Kerítés mentén méteres csalánok
itt lengenek, mint napvert, durva zászlók
s fejünk lehajtjuk - könnyező kalászosok.

Illeszkednek, mint könnyű rím a vershez.
Bennük lángol fel minden lobbanásunk.
Őket köszönti majdan minden gyermek.

2007.április 9.

Csak hold a vándor

Az égen messzi fénytől felgyült fellegek,
az alkonyat lámpái bennünk égnek,
én verskarámba nyájakat terelgetek
s a fák mögöttem árnyékomra lépnek.

Kerget sok indigókék, borzas óriás,
utánam nyúl az árnyak barna bokra,
reám a szürkén szálló kéményfüst vigyáz,
mint csend vigyáz az alvó harcosokra.

Az alvó harcosok regékben álmodók,
kiket nem ébreszt sziklabolt, az omló,
kiknek fülében sárga csendviasz golyók
s a barlangszájon repkény, régi komló.

Nem látják őket jönni felhőtankokon,
sisak sem koccan csillagokhoz csengőn,
át nem gázolnak omló csillaghalmokon.
Csak hold a vándor fent az égi erdőn.

2007. június 10.

Szonett a szabadságról

A hátadon fakók a lángbetűk,
eltűnsz mindig, percig voltál csupán,
hiába-harcra vagy, ki egybegyűjt,
s utánad néznek vádlón és bután.

Az arcod szép, hát könnyen felfeded,
de törvényed nem égiek csodálják,
titkon neveltek - istengyermekeket -,
emlékeid ereklyeként vigyázzák.

Szabadság, álmodban költőtítán,
áldásnak vélnek szolga-emberek,
ragyogsz, mint régi, véres glórián,

a szenvedést szép vallássá teszed.
Csak szélbe szerkesztetted fészkedet.
Magunkban érzünk, mégsem létezel.

2007. július 21.

I. MONDJ EL EGY IMÁT.....	3
Kapája voltam.....	4
A hegy.....	5
Lemondás Rólad.....	6
Mondj el egy imát!.....	8
Gyöngéden illesd	9
Vásárolnék.....	10
Elnyló tavasz.....	12
II. VIHAROK VADASKERTJE.....	15
Esőben.....	16
Fenyők.....	17
Karácsonyi történet.....	19
Április.....	20
Viharok vadaskertje.....	21
Áldozat vagy semmi sem.....	23
Mozdulatlanul.....	25
III. ÁTNÉZVE ARCOM ÜVEGÉN.....	27
Kerekszék.....	28
Lucsinak.....	30
Zs.M.-re várva.....	31
Menőfélben.....	32
Ha meghalok, nevesse !.....	33
Rendhagyó nőnap vers, Lucsinak.....	35
IV. ÓBOR.....	37
Portré.....	38
Óbor.....	39
Magasan.....	40
A holdas asztalon.....	42
Elsodort almafa.....	43
„És várlak téged, tudhatod”.....	44

Üzenet	45
Egy versből még előkerülsz.....	47
Versbe temetek.....	48
Kislány a versed	50
Hajnal.....	51
Övé a zászló.....	52
Tiszta nyommal.....	53
Szonett egy szép ruháról	54
Karsztvidék	55
Nem sátraz hajad.....	57
Ha félreáll az angyal.....	59
V. HALKULÓ BESZÉD	61
A félelem	62
Az idegen.....	63
Havas november	65
Újév napja.....	66
Kinézek	68
Rejtőzködő Mona Lisa	69
Hullócsillag	71
ÉKSZER.....	72
Éjjel, ha mély az álmom	74
Feladva, rendre	75
Nem vagyok fenyő.....	76
Szarvasként ugorhat	79
Elveszett ajándék	80
Szikrák	81
Illúzió	82
Jákob lajtorjája.....	83
Gyáván estem el.....	84
Szabad vagy.....	85
A szép ikon	86

E néhány szó marad	87
Mint halkuló beszéd	89
A lét megpróbál meg úgy hatni rád, ...	90
Árnyék	91
Sosem volt ily közel	92
A félelemmel nem koccinthat senki	93
Megjelölve	94
Árnyak köntösében	96
Őszike	97
Egy verset vártam	99
A mindenség pora	100
Ajax pajzsa	101
Ábrándok helyett	102
Kitörni innen	104
A vers az Istenem	106
Lelkemben harangoz	108
VI. BÚVÓPATAK	109
Három dimenzió	110
Finis	111
Megbocsátás	114
Fej vagy írás	116
Nehéz	117
Mennyit ér	119
A téiben alvó fenyevesek	120
Búvópatak	122
Göncölszekér	124
Besző az álom	126
Három próba	128
Örök barlangba	130
Akárha égre írják	132
Hiába rebbennél tovább	133

VII. SZÜRKE CSILLAGOK	135
Egy tiszta március.....	136
A gazdagok.....	138
A nép.....	140
Az örhegy oldalán	142
Fázó őszi esték	143
Csillagösvény.....	144
Nincsen... ..	145
Álompajzs alatt.....	147
Csillag-Appián	148
Szemközt a holddal	150
Szürke csillagok	151
Feltartóztathatatlantul.....	153
Csak hold a vándor	154
Szonett a szabadságról.....	155

KAMENITZKY ANTAL 1947. július 17-én született Borszéken, ahol elemi iskoláit részben kijárva, a marosvásárhelyi képzőművészeti iskolába került és azt líceumi szinten elvégezte. Katonasága ideje alatt súlyosan megbetegedett, és nem folytathatta tanulmányait. Versei az Utunkban, Helikonban, a Romániai Magyar Szóban, a Hargita Népében, a Borszéki Forrásokban valamint a 101 vers a Székelyföldről és Találkozások című antológiákban jelentek meg, valamint közölt tőle a debreceni Magyar Világ és a szekszárdi Átalvető című folyóirat is.

HOPPÁ KIADÓ

IMPORTATOR:
EURO FORUM TG-MUREŞ
TEL: 0265/318318

8.00

